

over zijn heengaan te spreken, maar meen hier toch wel te mogen zeggen, dat, hoezeer de schorsing zijn hart aangreep, er zijne hartkwaal, waaraan hij bezweek, niet door verergerd is geworden. Wij bleven allen gespaard. Eén broeder echter, die in de Gemeente ons bijzonderlijk steunde, werd door den dood van ons weggenomen.

De Winter stelde de sterkste longen op een zware proef. Het einde van Februari zag reeds voor de achtste maal het sneeuwkleed over daken en straten uitgespreid. De levenwekkende zon liet zich niet zien. De lucht was grauw, kil, dood.

De Kerkelijke Kwestie was echter nog ongunstiger voor onze gezondheid; zij greep ons en onze vrouwen sterk aan. Alzoo ook den Nestor van onze collega's, den invloedrijken en beminnelijken van Marken; hij, die zooveel ellendigs meê doorleeft had, was hoogelijk met de schorsing ingenomen: „de Gemeente zal er hen ten allen tijde dankbaar voor zijn,” verklaarde hij, en nooit heb ik hem zoo opgetogen gezien als bij een bezoek in de eerste dagen van Januari, ondanks het ongunstigste weder, mij gebracht. Misschien heeft de agitatie, waarin hij deelde, de zwakke plaats in zijne borst te sterk aangetast. Althans hij werd spoedig daarop gevaarlijk ziek. Maar hij herstelde weêr, en was nog den 29sten Maart op het Ministerie; den 2^{den} April bezocht hij zelfs nog den krankten collega Laurillard. Doch zelf was hij reeds den 10^{den} opgenomen in het Vaderhuis, bloedvergiftiging (ten gevolge van onvoorzichtigheid), was, naar men zegt, de aanleiding.

Voor het eerst na vele dagen scheen de zon liefelijk, toen van Marken (14 April) begraven werd. *Zorgvliet* ¹⁾ genoot van hare stralen, en wij niet minder: Dr. Stricker en Ds. de Graaf, die in 't zelfde jaar der smarten weggenomen zouden worden, waren mede tegenwoordig. Wij hadden o zoo gaarne de Kerkelijke Kwestie helpen begraven, maar ook daar vloot onze zorg voor het licht der hope! Wij gevoelden het, dat wat ten Kate daar tot van Marken sprak, dat mocht ook mutatis mutandis van onze daad gezegd worden, als de daad van herders, die ondervonden dat de Overste Herder het wêl met hen maakte.

„Toen de Uwen 't afscheid naadren zagen,
Hoe heerlijk 't troostwoord dat Ge spraakt:
„God heeft het wêl met mij gemaakt —
„'k Heb niets te vragen, niets te klagen.”
Geen wolkje' op de ondergaande zon!
Slechts dank naamt ge op de reize mede:
Gij, 's Heeren dienstknecht, gingt in vrede,
Gelijk een andre Simeon!

1) Zie *Handelsblad* v. 15, 17 en 18 April; alsmede het *Predikbeurtenblad* van 18 April.